

Svajonų
ROMANAI

Jausmų
egzotika

LYNNE GRAHAM

Tu planuoji, meilė juokiasi...

PAŽADAS MILIJONIERIUI

2019 liepa–rugsėjis

Knygute.lt

Lynne Graham
(Lyné Grehem)

**TU PLANUOJI,
MEILĖ JUOKIASI...**

Trijų knygų serija
**„Pažadas
milijonieriui“**
Trečia knyga

Versta iš Lynne Graham,
Da Rocha's Convenient Heir, 2018

© Lynne Graham, 2018

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

Visos teisės į šį kūrinį saugomos. Šį leidinį draudžiama atkurti bet kokia forma ar būdu, viešai skelbti, taip pat padaryti viešai prieinamą kompiuterių tinklais (internete), išleisti ir versti, platinti jo originalą ar kopijas: parduoti, nuomoti, teikti panaudai ar kitaip perduoti nuosavybėn be raštiško leidėjo sutikimo. Už draudimo nepaisymą numatyta teisinė atsakomybė.

© Jurgita Sajevičienė, vertimas iš anglų kalbos,
2019

© Lina Noreikaitė, dizainas, 2016

© Shutterstock.com, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2019

ISBN 978-609-03-0514-0

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2019

1

Brazilų milijardierius Zakas de Roča ilgomis raumeningomis kojomis energingai žingsniavo į tėvo biurą. Jautėsi gerokai nustebeęs, mat netikras jo brolis Vitalis, Lerovijos princas, ką tik priėmė juokais mestą lažybų siūlymą. Zakas mėgavosi erzindamas Vitalį, tik niekaip nesitikėjo tokio atsako. Jis nekantriai persibraukė delnais tamsius ilgus, plačius pečius siekiančius plaukus ir patenkintas išsišiepė apnuogindamas tobulai baltus dantis. Gal vis dėlto Vitalis ne toks jau siauraprotis? Ir su netikrais broliais Zakas turi daugiau panašumų, nei pats numano?

Zakas paskubėjo nuvyti galvoje kirbančią mintį – mažiausiai norėjo ieškoti ryšio su giminaičiais. Jis niekada neturėjo šeimos. Seniai prarasto tėvo Čarlzo Raselo ėmėsi ieškoti tik iš smalsumo. Pats jautėsi balta varna tame šeimos rate. Tiesa, jį smagino amžinas įbrolių Vitalio ir Andželo priešiškusmas. Trečiojo brolio pasirodymas vaikinus pribloškė, o Zakas nepajudino nė piršto, kad užmegztų su jais ryšį. Antra vertus, ką gi jis nutuokė apie kraujo ryšius? Neturėjo nei brolio, nei sesers. Negana

to, savo motiną, jeigu pasisekdavo, matydavo kartą per metus. Dar turėjo patėvį, kuris jo nekeitė, ir prieš metus surado tėvą, apie kurį mirdama galiausiai prasitarė motina.

Laimei, su biologiniu tėvu Zakui pasisekė – nors kartą gyvenime. Nenoromis turėjo sau prisipažinti, kad Čarlzas Raselas jam *patinka*. Zakas buvo labiau pripratęs prie žmonių, kurie mėgina juo pasinaudoti, todėl pasitikėjo vos keliais. Jo pilkšvai melsvos akys suspindo kaip nusvidintas plienas. Nuo gimimo pasakiškai turtingas, augintas kaip princas, apsuptas pataikaujančių tarnų, Zakas labai ciniškai žvelgė į žmogaus prigimtį. Nuo pirmo susitikimo Čarlzas nuoširdžiai domėjosi trečiuoju, jauniausiuoju, savo sūnumi, nors šis jau buvo dvidešimt aštuonerių metų ir šešių pėdų keturių colių ūgio suaugęs vyras.

Praleidęs vos kelias valandas su tėvu, Zakas suvokė, kiek geresnis gyvenimas jo būtų laukęs, jeigu motina Antonela būtų pasirinkusi likti su Čarlzu, užuot ištekėjusi už sėkmės besivaikanti plevėsos Afonso Oliveiros – savo gyvenimo meilės. Nelaimei, susižadėjęs su Antonela, Afonsas supanikavo ir metė ją kelioms savaitėms. Palaužta sielvarto Antonela pasidavė pagundai grįžti pas Čarlzą. Tuo metu

Šis jau skyrėsi su žmona, kuri buvo jam neištikima su moterimi. Tada Afonsas netikėtai grįžo, paprašė atleidimo ir Antonela paklausė širdies balso. Netrukus po vestuvių ji suprato besilaukianti ir labai vylėsi, kad vaiko tėvas – Afonsas, todėl nepranešė Čarlzui, jog Zakas gali būti jo sūnus. Visų nelaimė, reta Zako kraujo grupė virto tyliai tiksinčia bomba, keliančia grėsmę jo motinos santuokai.

Tėvas pasitiko jį šiltai šypsodamasis. Nors Zakas buvo išsitatuiravęs nuo galvos iki kojų, mūvėjo džinsus, avėjo motociklininkų batus, segėjo auskarą su deimantu, Čarlzas – žilaplaukis vyras nepriekaištingu verslo kostiumu – elgėsi su juo taip pat kaip su kitais dviem sūnumis.

– Nepagalvojau apsivilkti kostiumo, kad nušteinčiau brolius, – abejingai tarė Zakas, o neįprastai šviesios jo akys spinduliavo begalinį pasitikėjimą savimi. – Nenorėjau, kad manytų, jog imu elgtis pagal taisykles.

– Na, dėl to gali būti ramus, – nusijuokė Čarlzas ir širdingai apglėbė nepaprastai aukštą sūnų, kalbantį griausmingu balsu, paskui atitraukė. – Gal turi kokių žinių iš teisininkų?

Pasaulyje garsios de Ročų deimantų kasyklos buvo valdomos patikėjimo teise – tuo pasirū-

pino Zako proprosenelis norėdamas apsaugoti šeimos palikimą. Po motinos mirties Zakui priklausė pelnas, tačiau jis neturėjo teisės valdyti didžiulės de Ročų verslo imperijos, kol pats nesusilauks įpėdinio. Toks reikalavimas buvo tiesiog pasibaisėtinas ir lėmė, jog ne viena karta kentėjo dėl nesėkmingų vedybų. Zakas buvo pasiryžęs nutraukti šią ydingą tradiciją. Deja, iš teisininkų sulaukė visai ne tokio atsakymo, kokio tikėjosi.

Tol, kol vienaip ar kitaip neįvykdys reikalavimų, nesijaus iki galo laisvas ir nepriklausomas. Visą vaikystę ir jaunystę Zakas buvo ribojamas griežtų draudimų, todėl taip audringai reagavo į dar vieną, mat suprato, kaip bus suvaržytas. Jis buvo paskutinyasis de Ročų giminės atstovas ir mėgavosi neapriėtamais turtais, tačiau teisių į deimantų imperiją turėjo ne daugiau kaip vaikas. Pirma jis privalėjo įvykdyti iškeltas sąlygas. Jautėsi bejėgis, nušalintas, beteisis. Būtų padaręs viską, kad tik pakeistų tokią padėtį.

- Mano teisininkai sako, kad jeigu vesčiau ir man *nepavyktų* susilaukti įpėdinio, apribojimą būtų galima panaikinti, - niūriai aiškino Zakas. Jo skruostų raumenys įsitempė. - Tačiau tai užtruktų metų metus, o aš nesu pasirengęs

laukti, kad valdyčiau tai, kas ir taip priklauso man.

Čarlzas sunkiai atsiduso.

- Taigi, ketini vesti, - apibendrina jis.

Zakas suraukė antakius.

- Man nereikia vesti, - pasišiaušė. - Kad būtų įgyvendintos sąlygos, tiks bet koks įpėdinis - berniukas ar mergaitė, teisėtas ar ne.

- Teisėtas būtų daug geriau, - tyliai paprieštaravo Čarlzas.

- Skyrybos man brangiai atsieitų, - kaip labai praktiškas žmogus akimirksniu atsakė Zakas. - Kam tuoktis, jeigu tai nebūtina?

- Vardan vaiko, - vyptelėjo Čarlzas. - Kad jam netektų augti atskirtam nuo realaus gyvenimo, kaip nutiko tau ir tavo motinai.

Zakas jau ketino atsikirsti, bet dar pagalvojo ir susilaikė. Jo senelis vedė moterį, kuri negalėjo susilaukti vaikų. Tai supratęs užtaisė vaiką tarnaitai, ši pagimdė maišytos rasės Zako motiną Antonelą. Ji buvo išsiųsta į tolimą rančą, ten užaugo atskirta nuo motinos. Aristokratas tėvas jos taip ir nepripažino. Nors Antonela paveldėjo didelį palikimą, buvo varganos kilmės, todėl šio pasaulio turtingieji ir galingieji ja nesizavėjo.

Iš pradžių Zako patėvis Afonsas manė, jog Zakas yra jo sūnus, todėl vedė Antonelą. Jis nusprendė taikstytis su žmonos prasta kilme už galimybę naudotis jos turtais. Tačiau kai Zakui sukako treji, Afonsas pateko į avariją, po kurios prireikė kraujo perpylimo. Tada ir kilo įtarimų dėl tėvystės, kol galiausiai išaiškėjo tiesa. Zakas puikiai atsiminė, kaip Afonsas vadino jį „šlykščiu mišrūnu“. Po šio nutikimo berniukas buvo išsiųstas į atokią rančą – kuo toliau nuo žmonių akių – ir auginamas samdomų darbuotojų. Antonela visomis išgalėmis bandė išsaugoti tokią jai svarbią santuoką.

– Jis – mano vyras ir yra man svarbiausias. *Privalo* būti svarbiausias, – pareiškė ji Zakui, kai per vieną retų jos apsilankymų šis pasiprašė drauge namo.

– Aš jį myliu. Tau nevalia atvykti į Rio. Tai jį suerzintų, – dar po kelerių metų su ašaromis gražioje akyse karštai įtikinėjo motina.

Afonsas mėgavosi nesibaigiančiais romanais, kol Antonela iš paskutiniųjų mėgino padovano ti jam kūdikį – patyrė daugybę persileidimų, galiausiai – priešlaikinį gimdymą, kuris jai pačiai kainavo gyvybę. Afonsas nepasivargino net dalyvauti laidotuvėse. Viskuo pasirūpino Zakas – palaidojo silpnavalę, bet mylimą savo

motiną. Tačiau jo širdis buvo kieta kaip akmuo. Tada tvirtai apsisprendė, jog niekada neves ir nepamils, nes motina išmokė Zaką tik vieno – apleisti savo vaiką.

- Buvau vedęs dvi nepaprastai dailias moteris, tačiau nė viena jų nebuvo gera motina, – sunkiai prakalbo Čarlzas. Zakas netikėtai buvo gražintas į dabartį. – Todėl Andželo ir Vitalio vaikystė buvo nelaiminga. Tu, Zakai, dabar stovi kryžkelėje ir gali rinktis. Neatsisakyk santuokos nė nepamėginęs. Pasirink moterį, kuri bent jau *nori* vaikų ir suteik jai progą bei savo paramą tapti rūpestinga motina. Vaikams reikia abiejų tėvų, nes juos auginti labai nelengva. Po skyrybų dariau viską, ką galėjau, tačiau sūnų gyvenime dalyvavau per mažai, kad galėčiau daryti jiems įtaką.

Čarlzas kalbėjo iš visos širdies. Zakas vos nesuaimanavo – aiškiai suprato, ką jam nori pasakyti tėvas. Santuoka, pasibaigianti skyrybomis, jam kainuotų milijonus, tačiau vaikui *suteiktų* saugumą. Tokį, kokio pats taip ir nepajuto. Antra vertus, jis, skirtingai nei senelis, ketino dalyvauti savo vaiko gyvenime. Ar ne? Vis dėlto *nesusituokus* su vaiko motina, jo įsitraukimas tiesiogiai priklausytų nuo tos moters geranoriškumo. Zakas apsvarstė visas

galimybės, aptarė jas su advokatais ir daugiau apie tai galvoti nebenorėjo, nes tik subjurdavo nuotaika. Teko pripažinti, jog tikimybė, kad jo santykiai su vaiko motina susiklostys gerai, buvo itin menka.

Moterys iš Zako *visada* tikėjosi daugiau, nei jis buvo pasiruošęs duoti... daugiau laiko, pinigų, dėmesio. O jis iš moterų tetroško sekso. Ir visai to nesigėdijo. Niekada nepalaikė rimtų santykių, nebuvo ištikimas ir neketino būti kieno nors įkalintas. Beveik visą jaunystę ir taip praleido narve. Iš pradžių augo Dievo užmirštoje rančioje, vėliau pateko į ypač griežtą internatinę mokyklą, kur buvo prižiūrimas dvasininkų ir turėjo laikytis taisyklių. Iki pat universiteto nė neįsivaizdavo, kas yra laisvė, todėl nenuostabu, kad įstojęs kuriam laikui tiesiog nutrūko nuo grandinės. Tiesą sakant, prireikė kelerių metų, kol suėmė save į rankas ir baigė verslo mokslus.

Kas padėjo išsilaikyti ir nenusiristi bedugnėn? Suvokimas, kad širdies gilumoje jis vis dėlto yra de Roča ir neturi teisės pabėgti nuo savo pareigų. Darbuotojų ginčai, kurių jis neturėdamas balso teisės negalėjo išspręsti, parodė, jog būtina lankytis verslo susitikimuose. Direktorai akivaizdžiai vengė įsigyti priešą jo

asmenyje. Kaip ir Zakas, jie galvojo apie ateitį.

- Kiek laiko tavęs nebus? - tiesiai pasiteiravo Čarlzas, nes žinojo, jog Zakas išvyksta iš Londono apžiūrėti deimantų kasyklų Pietų Afrikoje ir Rusijoje.

Sūnus vangiai gūžtelėjo pečiais.

- Penkias... galbūt šešias savaites. Turiu daug ką nuveikti, bet palaikysime ryšį.

Išėjęs iš tėvo biuro, Zakas grįžo į *Palme* - mažą, išskirtinį ir labai prabangų viešbutį, kurį įsigijo, užuot nusipirkęs apartamentus. Jo mintys netrukus pasuko daug malonesne kryptimi nei ką tik įvykęs rimtas pokalbis su tėvu. Zakas sukirto lažybų su broliu, kad šis neras paprastos moters, kurią galėtų pristatyti kaip savo palydovę karališkojoje puotoje, į kurią buvo pakviestas ir Zakas. Vitalis visai neturi humoro jausmo ir tokios lažybos tikrai jo nepralinksmino. Vis dėlto brolis pribloškė Zaką - jis ne tik sukirto lažybų, bet ir iškėlė savo sąlygų. Vėlesni įvykiai privertė Zaką pasijusti vienišu žaidėju...

Prisimeni tą šviesiaplaukę padavėją, kuri praėjusią savaitę tave atstūmė ir apkaltino priekabiavimu? Atsivesk ją į pokylį, elkis, lyg būtum dėl jos pametęs galvą, būk lipšnus,

galantiškas, tada sutiksiu lažintis.

Fredė? Ta nepalenkiamoji? Tai iššūkių iššūkis – Zakas neįkalbėjo jos net drauge išgerti! Tai prisiminęs net sugriežė sniego baltumo dantimis. Dar niekada nebuvo susidūręs su tokiu kategorišku moters atsisakymu ir tai jį įsiutino, užvaldė įgimtas poreikis varžytis. Tik Fredė Zako atkaklumą palaikė priekabiavimu ir Vitalio akivaizdoje prapliupo raudoti. Akimirka buvo tokia gėdinga, jog Zakas tiesiog suakmenėjo kėdėje, jausdamasis siaubingiausiai apsi-kvailinęs viešoje vietoje. Dar didesniam jo apmaudui, Vitalis įsikišo, kad sušvelnintų padėtį – rado teisingiausių ir tinkamiausių nuraminimui žodžius, o tada juos išgelbėjo kita padavėja. Zakui badė akis Vitalio galantiškumas, švelnumas ir gudrumas – bruožai, kurių taip trūko jam pačiam. Didžiausią įtaką Zako gyvenimui turėjo tie metai, kai buvo metęs mokslus, priklausė baikerių klubui, o ne trynėsi tarp turtingų, galingų ir puikiai išauklėtų žmonių.

Zaką tiesiog persekiojo jo turtų masinamos aukštuomenės moterys, todėl jis vengė tokių damų kaip maro. Jis suprato, kad jos būtų tokios pat atkaklios, net jeigu jis būtų senas, plikas ir atstumiantis. Jaunystė ir grožis tebuvo

malonus privalumas. Jis mėgavosi vyriška brolyste klube, į kurį buvo taip lengvai priimtas, jo narių lojalumu ir tuo, kad nereikia laikytis jokių taisyklių. Tai leido Zakui būti pačiu savi mi. Jam patiko tokios moterys, kurios tetroško patirti su juo malonumą lovoje ir nepuoselėjo jokių lūkesčių. Deja, netrukus šis džiaugsmas liovėsi, nes Brazilijos žiniasklaida iššniukštino jo, kad jaunas milijonierius prisidėjo prie baiderių. Tada Zakas suprato, jog šis gyvenimo tarpsnis baigtas.

Dabar jis mėgavosi anonimišku gyvenimu Londone ir kiek įstengdamas vengė susitikti su broliais viešumoje. Jo nedomino nepriekaištinga išlepintų, kilmingų panelių tarsena – Zakas suvokė esąs joms dar vienas galimas trofėjus. Jis pažino tokį nuoširdumą ir atvirumą, kurie snobams jo broliams būtų asocijavęsi su prasčiokiškumu ir vulgarumu. Tačiau net ir konservatyviajam Vitaliui Fredė pasirodė gražuolė.

Zakas suprato tik tai, kad dar nėra vienos moters negeidė taip ugningai. Pajuto aistrą, vos tik pirmą kartą ją išvydo. Niūriai sau vyptelėjo dėl likimo ironijos – iš visų moterų, kurios jo siekė, jo libido pasirinko tą, kuri ne tik jo nenorėjo, bet tiesiog juo bjaurėjosi....